

Lákavý výlet

Celá 6. B se těší na výlet. Přitom neví, kam pojedou a co tam budou dělat. Paní učitelka jim nic neprozradí, a proto je výlet ještě lákavější.

Jede celá třída. Jenom Petr to má nahnuté. Má vznětlivou povahu. Stačí málo a už se pouští do rvačky. Nedávno ho vyprovokoval Adam. Oba „kohouty“ dostala od sebe až jejich třídní učitelka. Rozzlobilo ji to. „Jestli se ještě jednou porveš, tak s námi na výlet nejedeš.“

Ve třídě to zašumělo. Pěťa to nevydrží. Určitě se s někým chytne. Bez něho to na výletě nebude ono. Je s ním legrace. A když se s někým dostane do křížku, tak ho stejně nakonec pustí. Nikdy nikoho nezmlátí, i když by kvůli své síle mohl.

Petr se však snaží. Od té doby se nebral. Všichni ve třídě mu fandí až na Adama, který už ho několikrát marně provokoval. Dneska si je jistý, že uspěje. Sepne ruce směrem k Petrovi a posměšně se modlí. Vzápětí jsou v sobě.

Anička se chytá za hlavu. To je konec. Za chvíli tu bude učitelka. Co mám dělat? Jak je mám dostat od sebe? Sáhá do batohu, kde má sošku lurdské Panny Marie. Dostala ji od babičky a dědečka. Dovezl ji z poutě. Panno Maria, pomoz. Ať může Pěťa na výlet.

Běží na místo rvačky. Petr už má Adama pod sebou. Anička mu dává sošku Matky Boží před oči. „Neper se, Panna Maria to nechce!“

Petr zjihne, vztek ustupuje a on se vrací do své lavice. Adam vstává a oprašuje se. Vtom vchází třídní učitelka.

Po rvačce nejsou žádné následky. Adam nežaluje, i když by to nejraději udělal. Moc dobře však ví, že by se pak s ním nikdo ve třídě nebral.

Jako jediní ze třídy mají odpoledne Anička s Petrem náboženství. Kněz si celý pří-

běh vyslechne a pak řekne: „Pěťo, musíš se s Adamem usmířit. Jinak tě nenechá na pokoji.“

Je květen, měsíc Panny Marie. Anička chodí s babičkou zdobit kapličku Matky Boží. Tentokrát berou Petra s sebou, aby se tam pomodlili o pomoc a radu, co s Adamem.

On je totiž jeden z nejslabších žáků ve třídě. Asi proto také útočí na Petra, kterému naopak všechno jde. Právě dneska dostal pětku z písemky z matematiky. Má teď určitě za to domácí vězení. Petr dělá to, co mu u kapličky poradila Anička i její babička. Zapíská pod okny Adamova domku. Když spolužák otevře okno, tak na něho zavolá: „Jestli chceš, pomůžu ti s matikou. Na usmíření.“

Ubrečený Adam přikyvuje. Jde jim to spolu dobře, a tak se scházejí k učení každý den. A když jede třída za měsíc na výlet, je už jisté, že z matematiky nepropadne. Adam se na výletě od Petra takřka nehne. Po návratu domů jdou Petr, Anička i její babička poděkovat ke kapličce Panně Marii za to, že jim tak moc pomohla.

JÁHEN JOSEF JANŠTA

Ilustrace: Jiří Vančura

20. května v 5:00

Jsou data, která si dobře pamatujeme a každoročně připomínáme. Třeba narozeniny a svátky, jak naše, tak i našich blízkých. Pak jsou i taková, která se týkají celého národa, nebo dokonce celosvětová, třeba Vánoce.

Myslím, že na jedno novodobé datum a k němu i hodinu bychom také zapomenout neměli. To datum je 20. květen, ta hodina pátá ranní. Právě tohoto dne a této hodiny, 20. května v pět hodin ráno, byl v roce 1952 v Jihlavě popraven absolutně nevinný mladý kněz Jan Bula.

Jeho život se podivuhodně podobal životu svatého Jana Křtitele. Narodil se v Lukově u Moravských Budějovic 24. června 1920. Ten den, jak známo, si připomínáme narození svatého Jana Křtitele. Jeho jméno vybrali jako křestní pro svého syna i rodiče Bulovi. Pokřtít ho dali hned, jak se narodil, tedy také v ten samý den, a aby to nebylo málo, stalo se tak v lukovském kostele zasvěceném - hádejte komu? Opět svatému Janu Křtiteli! Přeskočíme-li čtvrtstoletí Janova života, abychom se dostali do místa, kde jako mladý kněz po vysvěcení sloužil, dostaneme se do Rokytnice nad Rokytnou, kde je kostel, který je opět zasvěcen svatému Janu Křtiteli.

Někomu se mohou zdát tyto jmenné a datové shody největšího ze všech proroků (jak řekl Pán Ježíš) a Jana Buly až neuvěřitelné. Ještě důležitější však bylo, že se Jan Bula podobal tomuto světcu a mučedníku svým životem. Od dětství v něm pomalu zrála touha stát se knězem. Pomáhali mu v tom rodiče, dobří kněží a přátelé, kterých měl bohudíky kolem sebe dost.

Zároveň byl ale veselým hochem, který například na gymnaziu vydával třídní časopis, do kterého psal vtipné verše, a dovedl také dobře malovat. To ale nebylo v protikladu k jeho velké touze stát se knězem. Spíše naopak, dobrý kněz má vždycky srdce doširoka otevřené.

Tato touha se naplnila brzy po skončení války. Po absolvování teologických studií byl 29. července 1945 vysvěcen na kněze. Na své první (a zároveň i poslední) „štaci“ ve zmíněné Rokytnici nad Rokytnou si získal velmi brzy srdce všech farníků. Od těch úplně nejmenších, pro které připravoval výlety a pobyty v přírodě, přes dospělé, až po lidi starší, kteří v něm také rozpoznali kněze, který jim dává svůj čas a celé své srdce. Nedělal přitom nic jiného, než že učil tyto lidi milovat Pána Boha i své bližní, jak to přikázal sám Ježíš.

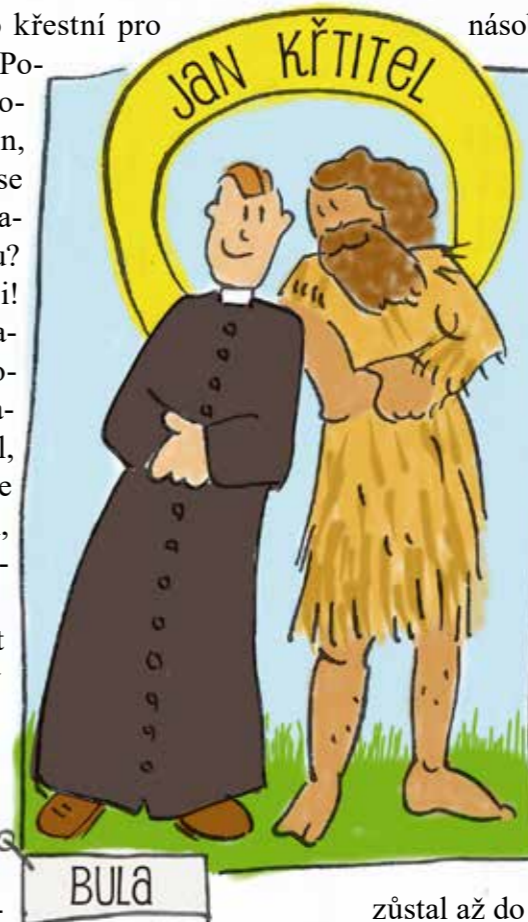
To všechno se událo po válce, ve druhé polovině padesátých let minulého století, kdy se u nás k moci dostali komunisté. Každého, kdo se nepodřídil jejich ideologii (která byla totalitní a zločinná), nazvali nejen nepřítelem svým, ale nepřítelem lidu. A byl-li to člověk věřící, nota bene kněz, pak to platilo dvojnásobně. Pak už stačilo najít nějakou vhodnou záminku, když se nenašla, tak ji zinscenovat, a takového člověka zlikvidovat.

Skutečným „proviněním“ mladého kněze Jana Buly nebylo nepřátelství k našemu lidu (opak byl pravdou) nebo účast na tzv. případu Babice (ten se se odehrál až po jeho zatčení), či vlastizrada, ze které byl obviněn. Byl odsouzen za statečnost, se kterou přečetl v roce 1949 v kostele list našich biskupů vybízející věřící k témuž v oné těžké době, a za věrnost Kristu. Rozsudek smrti, který nad ním komunisté vynesli, měl být výstrahou všem, kdo se jim opovážili postavit.

Když se Jan dověděl, že bude popraven, řekl: „Pán Bůh mi vyměřil krátký život. Ale věřím, že nebyl nadarmo. Těší mne dnes, že jsem mu sloužil a že jsem jeho služebníkem zůstal až do konce.“

20. května 1952 v pět hodin ráno byl nevinný kněz Jan Bula v Jihlavě oběšen. V podobném věku jako Pán Ježíš a svatý Jan Křtitel, se kterým měl tolik společného.

Ve chvíli, kdy odešel k Pánu Bohu, nad Jihlavou právě vycházelo slunce...

Ilustrace: Helena Filčíková

ZAVŘÍT MU PUSU

Ve svědomí můžeme slyšet hlas Boží. Je ale možné tento hlas nějak umlčet, zacpat mu pusou?

Radek, 15 let

Milý Radku, děkuji mnohokrát za vynikající otázku, ve které je mnoho pravdy. Člověk si skutečně může sám své svědomí pokřivit. Například se roky z něčeho zpovídám a stále se mi nedaří své chování napravit natolik, abych v určité oblasti nehřešil vůbec. Díky tomu ve mně narůstá napětí mezi tím, jaký jsem, a tím, jakým bych měl být. V této situaci si ve prospěch svého duševního klidu mohu říci: „Církev to přehání s tímhle hříchem. Já jsem prostě takový. Už to nebudu řešit.“ A tak přestanu vidět určité chování jako hřích. Zasloupím se vůči této věci. Z hlediska psychiky mi takový postoj možná na chvíli uleví, ale duchovně je ohromně nebezpečný. Nemluvím tu o tom, že přestanu řešit drobnosti, jako to, že se zapomínám modlit před jídlem. To by nestá-

lo za řeč. Spíš mám na mysli situace, kdy se například přestanu zpovídat z krádeží v práci nebo z pravidelných návštěv nemravných internetových stránek. Rozhodnutí nevnímat takové věci jako hřích, znamená, že jich přestávám litovat. A tam, kde přestávám litovat hříchu, nemůže přicházet Boží odpuštění. Naopak tam začne růst pýcha a člověk se může dopracovat až ke stavu, kterému říkáme „zkaženost“. Zkažeností napadený člověk nejen vězí v nějaké hříšné závislosti až po uši, ale ještě k tomu ji prohlašuje za dobrou věc. Tahle pyšná pozice udělala ďábla ďáblem a je velice duchovně nebezpečná, protože nás může připravit o nebe.

otec Filip Dušek, kaplan ve farnosti Nové Město n. M.

Foto: LoloStock - Adobe stock

Vrtá ti něco hlavou? Napiš nám to na e-mail: vrtak@tarsicius.cz